

Phần 2

Chương 6 Tắm Rửa Đại Kế

An uống no nê, Tống Tiểu Hoa mang theo Lục Lăng ở bên cạnh giếng cộ nôi rửa chén, nói là làm việc, thực ra chơi đùa là nhiều.

Thời điểm Lục Tử Kỳ bung một chén thuốc đến đây, thấy không chỉ trên mặt đất có một vũng nước, mà ngay cả trên thân người cũng ướt đến bảy tám phần. Đã gần nửa canh giờ trôi qua rồi, dường như nôi chén chờ được rửa vẫn đặt ở chỗ đó, còn nguyên chưa động đến chút nào.

Trong lòng có chút không vui, tới khi nhìn thấy một lớn một nhỏ hai người toàn nước với khuôn mặt tươi cười sáng sủa cực kỳ vui sướng thì tan thành mây khói, đồng thời sinh ra chút lo lắng, giao Lăng Nhi vào tay một nha đầu có cơ thể vẫn nhỏ như đứa trẻ, sẽ không có vấn đề gì chứ...

“Được rồi đừng đùa nữa.” Bất đắc dĩ lắc đầu một cái đi lên phía trước, cầm chén thuốc đưa cho Tống Tiểu Hoa: “Tới giờ uống thuốc rồi.” Lại khom lưng lau đi mấy giọt nước trên trán Lục Lăng: “Tự mình đi vào trong nhà thay quần áo ướt ra.”

Lục Lăng lưu luyến nhìn Tống Tiểu Hoa, mà Tống Tiểu Hoa thì khổ đại cừu thâm (cực kỳ đau khổ thù hận) nhìn thuốc bắc đen thui trước mắt.

Không sai, nàng rất ngưỡng mộ Trung y vĩ đại, nhưng bây giờ nàng rất nhớ thuốc viên và truyền nước của Tây y! Vậy mà nhớ nhưng là nhớ nhưng, thực tế là thực tế, nhớ nhưng thật tốt đẹp, mà thực tế thì khổ chết người ta...

Nín thở nhắm mắt lại, yên lặng đếm “một hai ba”, sau đó ngửa cổ dững cảm uống một hơi cạn sạch. Trong lòng lại âm thầm thề một lần nữa, kiên quyết phải ăn uống ngon, ngủ ngon, rèn luyện tốt, chuẩn bị thân thể tốt, không đơn thuần là vì nhan sắc, mà còn để cho cả đời không lần nào phải uống thuốc Đông y đáng đến mức có thể trực tiếp đòi mạng người nữa.

Mà Lục Tử Kỳ thấy nàng uống thuốc với nét mặt bi phẫn, lại còn bày ra vẻ nhăn nhúm đến vô thành một nắm “mặt khổ qua”, không nhìn được nghĩ tới thời điểm mỗi khi Lăng Nhi ngã bệnh uống thuốc cũng là đáng vẻ như vậy, vì thế mỉm cười, nhận lấy chén không, nén cười giả vờ cau gợn nói: “Vừa đúng lúc tốt hơn liền không chú ý, nhớ không cẩn thận gặp lạnh nữa chẳng phải là muốn biến thành cái ám sắc thuốc chuyển sang uống thuốc thay ăn à?”

Lục Lăng thấu hiểu rất rõ sự khổ sở của Tống Tiểu Hoa lúc này, nghe vậy sợ hết hồn, vội vàng kéo ống tay áo của nàng: “Mẫu thân mẫu thân, mau theo Lăng Nhi thay quần áo đi, thuốc là khó uống nhất, không thể lại Uống...uó...ng!”

Tống Tiểu Hoa bị hấn kéo đi vài bước mới nhớ tới quay đầu lại nói to với Lục Tử Kỳ còn đang đứng nguyên tại chỗ một câu: “Những thứ nồi chén bồn gáo kia chờ ta lát nữa tới rửa!”

Lục Tử Kỳ chỉ cười một cái, không lên tiếng. Đợi bọn hấn đi đến góc phòng, mới xắn tay áo ngồi xôm xuống, thu dọn một mớ hỗn độn trước mắt.

Một năm ở huyện Bắc Nhai này, tuy có Hoắc Nam khéo tay lo liệu sinh hoạt thường ngày, nhưng hằng ngày hấn cũng làm không ít việc nhà. Thứ nhất, là vì giúp một tay, thứ hai có lẽ là vì hấn dần dần phát hiện sự thích thú của mình trong đó.

Cuộc sống thường ngày yên bình, với những việc đơn giản vụn vặt, thật ra, là quý giá khó cầu nhất.

Trước kia không hiểu, sau đã hiểu, lại, chậm...

Buổi chiều, Lục Tử Kỳ đi huyện nha, Tống Tiểu Hoa mang theo Lục Lăng lên phố.

Cho đến nay, xa nhất nàng cũng chỉ đi theo Trương thẩm đến chợ đồ ăn lân cận dạo một vòng. Ngày hôm nay thân thể khỏe mạnh, trong lòng dễ chịu, cũng có mục tiêu ngắn hạn rõ ràng trong tương lai, vì vậy, liền thực hiện kế hoạch mua đồ trọng đại đầu tiên sau khi tới nơi này: mua thùng nước tắm!

Xuyên qua lâu như vậy, nàng còn chưa tắm được một lần thoải mái. Trương thẩm lấy lý do mang bệnh không được chạm nước, hận không thể để cho nàng rửa mặt cũng tiết kiệm, nàng nói đi nói lại đeo bám dai dẳng, thiếu chút nữa dùng cái chết mà ép, lúc này mới rốt cuộc có được cơ hội dùng khăn ướt lau qua thân thể một chút, sau đó, len lén gọi đầu hai lần.

Nếu không, chắc chắn đã “chưa thấy người mà trước hết thấy thối” rồi...

May mà bây giờ không phải là mùa hè, cuộc sống không có thiết bị tắm rửa hiện đại thật bà nó gian nan.

Theo Tống Tiểu Hoa tìm hiểu mấy ngày nay, người thời Tống rất chịu khó tắm rửa, các nơi đều có nhà tắm công cộng, không ít gia đình cũng có phòng tương tự chuyên dùng để tắm trong nhà.

Nhà giàu có tiền lại có thời gian rảnh, ít nhất một ngày tắm một lần, dĩ nhiên nếu quá thích sạch sẽ hoặc có tật xấu khác, không ngoại trừ một ngày bao nhiêu lần... Còn gia đình bình thường thì theo mùa mà quy định ra, có khả năng là trung bình xấp xỉ ba hay năm ngày một lần.

Các nữ nhân dĩ nhiên là không thể nào đi nhà tắm, cho nên bình thường phương thức tắm rửa trên căn bản là dùng thùng tắm hoặc bồn tắm làm bằng gỗ hoặc đồng ở nhà để giải quyết.

Mà ở nhà Tống Tiểu Hoa lại chỉ tìm được một cái bồn tắm nho nhỏ, dành cho Lục Lăng dùng. Mới đầu nàng còn tưởng rằng Lục Tử Kỳ là loại cực phẩm

mãnh nhân một năm chỉ tắm hai lần, mùa đông một lần mùa hè một lần, không ngờ lại là kẻ yêu thích tắm nước lạnh. Như vậy là tốt nhất, không cần lo lắng dùng chung một cái thùng nước tắm với người khác mất vệ sinh.

Hà hà, nàng đã từng tí mắt, thềm thường thùng tắm lớn làm bằng gỗ đã lâu, rốt cuộc có thể hưởng thụ một mình rồi!

Từ nhà đến chợ ước chừng có vẻ phải đi bộ đến 20 phút, vốn phủ Huyện lệnh đệ đang ở phía sau huyện nha, nơi phồn hoa náo nhiệt nhất toàn huyện, mà bị Lục Tử Kỳ đổi thành học đường công rồi, mình thì dời đến lân cận ở trong một tiểu viện lụi bại của ngoại ô.

Lúc nói đến chuyện này, Trương thâm không khỏi tán dương hết lời một hồi, cảm động đến rơi nước mắt.

Tổng Tiểu Hoa dắt Lục Lăng vừa đi vừa chơi, tận hưởng nắng ấm áp gió nhẹ sau buổi trưa ngày thu, ngắm hết một mảnh đồng ruộng dọc đường vàng rục rỡ.

Nàng là người hoàn toàn không làm việc chân tay, ngũ cốc không phân biệt được, căn bản từ nhỏ đến lớn là người thành phố điển hình, chưa hề nhìn thấy hoa màu sống trong ruộng. Chuyện này, thật ra Lục Lăng giữ chức người hướng dẫn cho “tay mơ” nhìn cái gì cũng mới, cái gì cũng không biết như nàng. Đừng coi thường bé củ cải tuổi còn nhỏ, cũng hiểu được không ít, thật đúng là cho Tổng Tiểu Hoa thêm nhiều kiến thức.

Đang mùa thu hoạch, hầu hết nông dân đều ở trong ruộng làm việc, người đi trên đường thưa thớt đi trông thấy, chỉ là thỉnh thoảng gặp mấy người mà trong đó tám trên mười biết Lục Lăng. Lúc chào hỏi, Lục Lăng đều kêu to giới thiệu cô gái gầy gò nhỏ bé có khuôn mặt rạng rỡ đang đứng bên cạnh: “Đây là mẫu thân của cháu!” Sau đó, không ngoài dự tính, Tổng Tiểu Hoa sẽ lập tức cảm nhận được một sự nhiệt tình tràn đầy chân thật phát ra từ đáy lòng.

Tình huống như thế, sau khi vào thành, vào chợ càng thêm rõ ràng.

Tổng Tiểu Hoa rất nhanh liền hiểu hai chân lý, thứ nhất: ngàn vạn lần không được xem nhẹ sức mạnh của truyền miệng. Thứ hai: thật ra làm gấu mèo to trong vườn thú thì cũng không phải là hạnh phúc...

Nàng mới đi dạo qua mấy cửa hàng, người toàn thành liền biết đại khái là, thê tử mới cưới của huyện lệnh Lục Đại Nhân tới.

Kết quả, trong tiếng nói tha thiết ân cần thăm hỏi của mọi người, trong những ánh mắt nóng rục nhìn chăm chú, Tổng Tiểu Hoa một bước đi ba bước dừng thật vất vả mới đi đến được chỗ chuyên bán thùng tắm.

Vỗ vỗ khuôn mặt cười đến cứng ngắc thậm chí còn bắt đầu rút gân của mình, nàng cực kỳ cảm thán, người lãnh đạo và minh tinh, đều không phải việc làm dành cho người...

“Mẫu thân, bọn họ đều rất thích người!”

Nhìn sang Lục Lăng đang hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, Tống Tiểu Hoa lừ đừ làm bầm một câu: “Đều là gửi lời thăm hỏi cha con...”

Cuối cùng nàng đã tỉnh ngộ ra một chút, là lão bà của thanh quan thật không dễ làm, không dễ làm!

“Lục phu nhân hạ cô đến tiểu điểm (cửa hàng), thật là làm cho tiểu điểm vẻ vang, quả thật là phúc ba đời của kẻ hèn này...” Ông chủ vốn kính cẩn chờ một bên đã lâu rốt cuộc tìm được lúc rảnh rỗi để nói chuyện, lập tức cường điệu tăng bốc một phen.

“Ta cũng vậy, khách khí rồi!” Tống Tiểu Hoa cười ha ha một cách không đáng tin, nhìn khắp nơi trong điểm.

Trong truyền thuyết, Tống Triều kinh tế thịnh vượng vật tư dồi dào, quả nhiên không sai. Mặc dù huyện Bắc Nhai chỉ là một huyện nghèo ở biên thùy, nhưng đồ dùng hằng ngày cũng muôn màu rực rỡ cái gì cần có đều có, lại không thiếu những mặt hàng chế tác tinh tế thượng hạng.

Tống Tiểu Hoa trước đó liền hỏi thăm Trương thăm rõ ràng về giá thị trường của thùng tắm, bởi vì đối với vật giá không biết gì, cho nên cũng không phán đoán ra giá cả thế nào. Nhưng chỉ là vật thiết yếu dùng trong nhà, nên không đến nỗi đắt đến làm cho người ta chắt lưỡi, hận không thể cướp ngân hàng giống như hơn một nghìn năm sau.

Vừa suy nghĩ vừa đi loanh quanh, mỗi khi nàng dừng lại tỏ vẻ hứng thú đối với một thứ vật phẩm nào đó, ông chủ đi bên cạnh sẽ lập tức báo ra hết chất liệu công dụng ưu điểm khuyết điểm cùng với giá tiền, nghe cũng hợp lý. Dù sao, chắc hẳn cũng không có lá gan “làm thịt” (chặt chém) Huyện lệnh phu nhân.

Cuối cùng, Tống Tiểu Hoa cùng “tham mưu mua đồ” Lục Lăng có nhận thức chung, chọn được một thùng tắm khắc hoa trên mức trung bình. Mà giá cả ở đây cũng trong phạm vi nàng chịu được.

Tiền trong túi Tống Tiểu Hoa là đồ cưới của nàng, làm một người hiện đại biết rõ “tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền là tuyệt đối không có khả năng”, tỉnh dậy sau khi phát hiện xuyên qua, phản ứng đầu tiên là vội vàng tra rõ hiện tại có bao nhiêu vật bên thân.

Cuối cùng Lão Tặc Thiên đùa bỡn nàng cũng chưa ác lắm, cho nàng một đôi anh trai và chị dâu coi như không tệ, chuẩn bị cho nàng một phần đồ cưới rất khá. Trừ đi mấy rương lớn chặn đệm quần áo vân vân vật bên ngoài, còn có một ít đồ trang sức, cùng với vài chuỗi tiền nặng trĩu, chắc là để cho nàng dùng khi khẩn cấp.

Lần trước lúc đi theo Trương thăm dạo chợ rau, Tống Tiểu Hoa nhân cơ hội biết rõ căn bản quy đổi đơn vị tiền tệ ở cái thời kỳ này:

1 lượng vàng = 10 lượng bạc = 10 xâu tiền = 10000 văn tiền.

Mà mua đủ cho một nhà ba người ăn món ăn đơn giản một ngày đại khái cần 50 văn tiền, cho nên, mấy xâu này trong đồ cưới của nàng kiều gì cũng đủ nàng ăn được hơn mấy tháng, hơn nữa còn mấy thứ khác, vậy cho dù không dựa vào người khác cũng có thể làm cho phu nhân là nàng sống bình thường mấy năm.

Chính vì vậy, nàng mới quyết định dùng tiền của mình tới đặt mua đồ vật này.

Thứ nhất là bởi vì dù sao về sau cũng chỉ có nàng dùng, không coi là thua thiệt, thứ hai là bởi vì nàng ngại ngùng xin một nam nhân mới gặp mặt tiền đi mua đồ, mặc dù nam nhân này là lão công danh chánh ngôn thuận của nàng.

Ôi, nói trắng ra là, nàng chính là người điển hình bị ý thức độc lập của phái nữ ở hiện đại tàn sát...

Ông chủ thấy bọn họ đã chọn, vội vàng liên tục không ngừng kêu người làm trong tiệm đặt lên xe giao hàng, trong lúc tính tiền, báo ra một cái giá thấp hơn nhiều so với dự định.

Tống Tiểu Hoa sững sốt một chút, sau đó vô cùng tốt bụng nhắc nhở: “Ông chủ, ông... tính sai rồi à?”

“Không có không có!” Ông chủ lắc đầu khoát tay cười tít mắt: “Vốn không nên lấy một đồng tiền nào, lại sợ Lục phu nhân băn khoăn, lúc này mới lớn mặt thu một chút tiền vốn. Kính xin Lục phu nhân không cần từ chối, cho kẻ hèn này chút mặt mũi đi!”

Tống Tiểu Hoa bởi vì trời sanh lười cò kè mặc cả, lại nhìn giá tiền trong tiệm cũng không thái quá, cho nên căn bản không có ý định trả giá, vào lúc này thấy ông chủ chủ động hạ giá, đâu có lý do không đồng ý? Có món hời mà không cần là ngu ngốc, việc mà ngu ngốc mới làm. Lập tức thoải mái trả tiền, vô cùng vui mừng ra khỏi cửa.

Trên đường trở về, Tống Tiểu Hoa cho Lục Lăng vào trong thùng tắm, nhìn hẳn ra sức với, lại chỉ lộ đỉnh đầu, dáng vẻ sốt ruột, không nhịn được cất tiếng cười to lên.

Có ánh mặt trời, có gió nhẹ, có hoa dại hai bên đường, có hoa màu trong đồng ruộng, còn có tiểu nhị giao hàng không biết tên hô to gọi nhỏ, Tống Tiểu Hoa cảm thấy trong lòng vui sướng rạng ngời chưa từng có.

Có lẽ, để cho nàng xuyên qua tới nơi đây, cũng không hoàn toàn là Lão Tặc Thiên cố ý đùa bỡn nàng...

Chương 7

Một Thùng Nước Tắm Dẫn Tới Chiến Tranh

Về đến nhà, Tống Tiểu Hoa bố trí thùng nước tắm ở trong phòng ngủ, nàng không kịp chờ đợi liền đi nấu nước.

Cuối cùng nàng đã từng sinh sống, trải qua tại vùng thôn quê, trước đó nàng vừa cẩn thận quan sát cách Lục Tử Kỳ nổi lửa, hơn nữa còn có Lục Lăng ở bên cạnh giúp một tay, nàng làm rất nhanh, liền thành công ở phòng bếp nhóm lên ngọn lửa đầu tiên từ khi nàng xuyên không đến Đại Tống này.

Hơn nữa, nàng đã bị hun khói giống như ‘gà Châu Phi’ còn sống chết không giải quyết tình huống bí hiểm, sự việc này hoàn toàn chưa từng xuất hiện trong phim truyền hình.

Cho nên nói đúng là vô luận ở đâu, vô luận lúc nào thì trí thông minh là quan trọng đến cỡ nào chứ...

Đun nước xong, bắt bé Củ Cải Đỏ đợi ở bên ngoài, cách phương viên ba thước, Tống Tiểu Hoa dùng thùng chuyển nước sôi từ phòng bếp về phòng ngủ, chuyển xong nước sôi lại chuyển hai chuyển nước lạnh, lúc này mới rốt cục đại công cáo thành.

Tống Tiểu Hoa mệt mỏi đau lưng, tay chân bị chuột rút, nàng thả ngâm mình trong nước, trong lòng nàng không khỏi có mấy phần đắc ý, để cho nàng hoàn toàn không chút lưu tình nhốt bé Củ Cải ở phía bên ngoài.

Lục Tử Kỳ vừa về tới nhà, liền thấy con trai mình đang cực kỳ ủy khuất ngồi một mình ở cửa hiên bên ngoài bậc thềm.

“Lăng Nhi, làm sao lại có một mình con?” Xem một chút cái miệng nhỏ nhắn đang móp méo của Lục Lăng, rồi lại nhìn thấy hai cánh cửa phòng sau lưng hắn đóng chặt, Lục Tử Kỳ chợt hiểu, cong lưng, nhỏ giọng hỏi: “Có phải mẫu thân con đang ngủ?”

“Không phải...” Lục Lăng chạy tới nhảy vào trong ngực hắn: “Mẫu thân bắt con làm tiểu cầu (chó con ấy) để giữ cửa cho nàng.”

Lục Tử Kỳ nhìn bộ dạng đầy ủy khuất của Lục Lăng lông mày hắn khẽ chau lại: “Mẫu thân con làm cái gì ở bên trong?”

Lục Lăng chưa trả lời kịp, liền nghe tiếng mở cửa vang lên, Tống Tiểu Hoa tóc dài xõa xuống ướt nhẹp, mặt đầy ửng hồng, tinh thần phấn chấn, áo nửa che phía ngoài, chậm rãi từ từ bước ra ngoài.

“Ah? Chàng xong việc rồi hả...”

“... Ừ... Đã xong rồi?” Trong mắt Lục Tử Kỳ hiện lên vẻ quý dị, không hề hay biết chuyển động cổ nhìn nàng, Tống Tiểu Hoa nửa cảm thán nửa rên rỉ, hừ một câu: “Thật là thoải mái...” Dưới ánh nắng chiều, Tống Tiểu Hoa càng lộ ra vẻ đẹp giống hoa đào, xuân sắc vô biên.

Lục Tử Kỳ im lặng, lúc đầu hấn kinh ngạc cùng nghi ngờ, sau đó rất nhanh liền nhìn trên tóc nàng vẫn còn nhỏ những giọt nước. Hấn dờn tầm mắt, lách người, ho nhẹ một tiếng: “Buổi chiều nàng đi ra ngoài?”

“Đúng à! Làm sao chàng biết?”

Lục Tử Kỳ không biết làm như thế nào để nhắc nhở nàng buộc lại y phục mặc dù không lộ cảnh xuân tiết ra ngoài nhưng dù sau vẫn không phù hợp cho lắm, nhưng hấn không thể làm gì khác hơn là phải giả bộ chuyên tâm chỉnh lại y phục cho Lục Lăng nói: “Huyện lệnh phu nhân đi khảo nghiệm và quan sát dân tình, chuyện này gần như đã truyền đi khắp thành.”

“Oa! Tin tức truyền đi khá nhanh nha!” Tống Tiểu Hoa sinh tâm ngưỡng mộ với cái thời đại này tốc độ truyền tin thật nhanh nha, nàng ba hai bước đi tới trước mặt Lục Tử Kỳ: “Bọn họ nói thế nào?”

“Nói Huyện lệnh phu nhân đối với dân chúng bình dị mà gần gũi, một chút cũng không có dáng vẻ.” Mắt Lục Tử Kỳ vẫn nhìn thẳng vào nàng như cũ, chỉ là trong giọng nói của hấn rõ ràng mang theo ý cười.

Hôm nay hấn đi huyện nha vốn định xử lý một chút công vụ, lại không bao lâu hấn liền bị các đồng liêu đồng tâm hiệp lực ‘đuổi’ ra ngoài. Lục Tử Kỳ biết ý tốt của bọn hấn, hơn nữa xác thực hấn cũng suy nghĩ nhiều về việc phải bồi tân hôn cho thê tử của mình đã phải chịu nhiều thua thiệt này, hấn cũng không có nhiều kiên trì, hơn nữa nếu không cẩn thận tới thời điểm nguyệt sự của nàng, làm sao hấn có thể về nhà đây.

Lục Tử Kỳ đi ngang qua chợ, hấn bị người dân nồng nhiệt chào hỏi, dân chúng nói rằng phu nhân của hấn là người không có một chút nào ra dáng vẻ, rất hòa hợp với mọi người, dĩ nhiên còn chúc mừng hấn tân hôn vui vẻ sớm sinh quý tử v.v...

Trong lòng hấn không khỏi có mấy phần cao hứng mấy phần vui mừng, có thể nhanh như vậy liền lấy được hảo cảm của dân chúng, cùng bọn họ hòa hợp, tiểu thê tử của mình thật sự không đơn giản nha.

Mà từ trước đến giờ Tống Tiểu Hoa không biết đạo làm quan phụ mẫu phu nhân ở một địa phương, nàng đối mặt với dân chúng thường rất vô tâm rộng rãi hay nói có thể có bao nhiêu hiệu quả nha.

Lúc đầu nàng không có khái niệm là cùng mọi người hòa hợp nhưng họ đều là dân chúng nha, nhưng nàng đã gả cho hấn thì phải theo hấn mà hòa hợp với mọi người thôi...

“Thật ra thì dân chúng ở đây đều rất đáng yêu, mọi người rất có ý tứ, còn có rất nhiều đồ thú vị nữa!”

Lục Tử Kỳ không nhận được liếc nàng một cái, chẳng lẽ các huyện lân cận cùng nơi này còn có khác biệt lớn sao? Không lẽ nàng thay y phục là muốn đi xem xét tình hình nơi này một chút.

Vô luận như thế nào, nàng có thể thích huyện Bắc Nhai nhanh như vậy đúng là một chuyện tốt. Chỉ là, tính tình nàng cương ngạnh qua loa y như trẻ con thật sự là...

Lục Tử Kỳ thu hồi tầm mắt, hắt ho nhẹ một tiếng: “Sắc trời dần dần tàn, gió bắt đầu thổi, nàng coi chừng bị cảm lạnh.”

“À?...”

Câu này không đầu không đuôi khiến Tống Tiểu Hoa không khỏi ngẩn ngơ, nghiêng đầu nhìn Lục Tử Kỳ hơi lộ ra hai gò má cứng ngắc, hắt lại cúi đầu xem bản thân mình mặc áo khoác rộng lưng thùng, trong bụng nàng nhất thời sáng tỏ, suýt nữa thì cười ra tiếng.

Dầu gì hắn cũng đã là một nam tử đã kết hôn và còn có đứa con nữa, vậy tại sao hắn lại có một bộ dạng trẻ trung xấu hổ như mới biết yêu lần đầu vậy chứ? Hắc hắc, cái này có phải tướng mạo mình bình thường, nhưng sức quyến rũ quyến rũ người vẫn phải có hay không...

“Hả!...”

Tống Tiểu Hoa cố ý kéo giọng dài ngọt của mình ra, nàng lấy tay vỗ vỗ má mềm mại không xương của mình rồi đong đưa mấy cái, Tống Tiểu Hoa cố gắng tạo cho mình một bộ dáng cực kì ‘lãng lơ’, cô gái hiện đại như mình cũng phải biết những kĩ năng cơ bản này chứ: “Ta mới mua thùng nước tắm thực là không tồi nha, ta vừa được tắm sạch, còn được sưởi ấm vừa lại được nghỉ ngơi. Hơn nữa, ta cảm thấy mình bây giờ bệnh gì cũng đều tốt lên!” Tống Tiểu Hoa suy nghĩ một chút vội vàng bổ sung thêm một câu: “Cho nên ta cho rằng không nên bắt ta uống thuốc nữa.”

Nàng hòa nhã trước mặt mình nói hai câu, khiến Lục Tử Kỳ mơ hồ muốn cho rằng nàng là cố ý... Nhưng một câu cuối cùng, lại làm cho ý nghĩ này của hắn nhất thời có vẻ buồn cười.

Thì ra là nàng nói nhiều như vậy, cũng chỉ là không muốn uống thuốc. Nàng không có một chút thủ đoạn nào, thật đúng là không hơn không kém tính tình trẻ con lại có kiến thức cùng mảnh khoe như vậy.

Hắn lắc đầu một cái, đứng dậy, nhìn thẳng vào Tống Tiểu Hoa, trong ánh mắt Lục Tử Kỳ còn mang theo chút chế nhạo cùng trêu chọc: “Ta lại chưa bao giờ biết một thùng nước tắm lại có thể lập tức tiêu trừ bệnh tật nha, ngày mai nhất định ta phải để Hồ đại phu tới nghiên cứu một chút. A đúng rồi, sẽ không phải vì thùng nước tắm của lão bản kia có chỗ dùng tốt hay sao, nên nàng cố ý cùng hắn trả giá nha?”

Lục Tử Kỳ chỉ là nói một câu đùa giỡn, nhưng không ngờ Tống Tiểu Hoa vừa nghe hai mắt lập tức tỏa ánh sáng: “Chàng thật đúng là có chút tố chất của ‘Lục bán tiên’ nha, cư nhiên đoán được một phần. Ta nói với chàng lão bản kia cho ta một giá tiền cực kì ưu đãi, ta tính một chút cũng giảm xấp xỉ ba phần nha!”

Dáng vẻ nàng cười đến thấy răng không thấy mắt, làm như chiếm được món hờ lớn, Lục Tử Kỳ dần dần giận tái mặt: “Tại sao phải hạ thấp giá như vậy bán cho nàng?”

Tống Tiểu Hoa vẫn dương dương tự đắc hả hê nói: “Chàng còn phải hỏi sao? Dương nhiên là bởi vì chàng nha! Thì ra làm quan như vậy thật có chỗ tốt nha, không trách được người người đều muốn tranh cướp giành giật xé rách đầu muốn đi làm công chức đấy...”

Tâm trạng hắn bây giờ rõ ràng không vui, hắn không chú ý nàng nói mấy chữ cuối cùng, trực tiếp mở miệng ngắt lời nàng, nói: “Dựa theo giá gốc, trả tiền thêm cho người ta đi!”

Mặt Tống Tiểu Hoa ngưng lại, nàng có chút không tin: “Chàng có ý tứ gì đây?”

“Làm sao nàng có thể trục lợi tiền của dân chúng chứ?”

Giọng nói Lục Tử Kỳ không che giấu sự trách cứ khiến mặt Tống Tiểu Hoa xụ xuống: “Chàng nói cái gì vậy, là chính bản thân hắn muốn dùng cái giá này bán cho ta, cũng không phải là ta chủ động muốn. Dựa vào cái gì muốn ta trả thêm tiền cho hắn chứ, đây là cái đạo lý gì!”

“Đây là Lục gia phải có ki cương phải có đạo lý!”

Thái độ của nàng khiến Lục Tử Kỳ cũng không tự giác lên giọng, hắn chợt âm thầm hít một hơi, chậm lại thái độ: “Nàng cũng biết, hắn là nể tình ta mới bằng lòng làm như vậy, nói chuẩn xác, hắn vì thân phận ta chính là một phương quan phụ mẫu mới giảm giá cho nàng.”

“Ta làm như thế không sai, vậy thì thế nào?”

Tống Tiểu Hoa đã sớm ghen lời vì câu nói của hắn, nàng gằm nhẹ, hắn làm cho nàng vẩy nổi lên cơn lửa giận, nàng vốn là bị tất cả mọi người dụ dỗ tâng bốc che chở mà lớn lên, từ nhỏ đến lớn hầu như liền không có ai nói nàng nặng lời hết, nàng chưa từng phải chịu đựng những lời nói nặng như vậy: “Một người muốn đánh một người muốn bị đánh ta không thẹn với lương tâm, còn nữa ta nói rồi, bình dân bách tính vô vô quan để nịnh nọt là dương nhiên, không quan tâm tới sự tình triều đại đều là thiên kinh địa nghĩa mà thôi.”

Lục Tử Kỳ rất cuộc không thể nhịn được nữa hai hàng lông mày Tề Dương cau lên, quát một tiếng: “Nói năng bậy bạ!”

Chương 8

Tranh cãi để kết thúc công việc

Tống Tiểu Hoa đối mặt với Lục Tử Kỳ không hoảng chút nào, nàng ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, nàng quyết không nghe theo lời của hắn nói: “Bây giờ

bắt đầu sĩ diện nói cái gì mà đạo lí của Lục gia không Lục gia gì đó với ta rồi hả? Ta nói cho người biết, nếu không phải là ta... Ta có sinh mệnh cứng rắn không thì khi người trở lại đã nhật xác của ta rồi. Dù sao ta đây có sinh mệnh này là do ông trời hờ đồ cho không, nếu có người hỏi người, người coi như Lục gia này có vợ chết rồi, từ nay về sau ta nói cái gì hay làm cái gì đều không liên quan gì đến Lục gia các người, nếu không được thì cùng lắm liền ly hôn... Liền bỏ ta là được rồi, chẳng lẽ xa người, ta liền không sống nổi. Nói tóm lại, ngày hôm nay, ta dùng chính tiền của ta, mua cho mình đồ tốt, người có ý kiến gì không!”

Tống Tiểu Hoa kêu la xong, nàng cũng lười phản ứng lại hẳn, nàng xoay người liền muốn đẩy cửa vào phòng, nàng giật mình đầu tiên là sợ đến choáng váng, lúc này nàng phản ứng lại thì ra là bị Lục Lăng nhào tới ôm bấp đùi của mình: “Mẫu thân người tức giận sao, người không cần Lăng Nhi sao?”

Tâm trạng Tống Tiểu Hoa bây giờ tràn đầy hỏa khí khi nàng nghe tiếng khóc nức nở của bé Củ Cải thì cơn giận của nàng lập tức tiêu mất năm sáu phần, Tống Tiểu Hoa cúi đầu xuống đối diện với Lục Lăng nàng nhìn thấy hai hàng nước mắt của bé Củ Cải, nhất thời trong lòng mềm nhũn, Tống Tiểu Hoa không tự kìm lòng được ngồi xổm xuống lau nước mắt cho Lục Lăng: “Mẫu thân cũng không phải là giận con, Lăng Nhi ngoan, Lăng Nhi không khóc, nam tử hán đại trượng phu đổ máu không đổ lệ!”

Tống Tiểu Hoa thấy Lục Lăng cái hiểu cái không, khụt khà khụt khịt gật đầu một cái, nàng ngẩng đầu hung hăng liếc Lục Tử Kỳ một cái, sau đó nàng dùng giọng điệu mềm mại dụ dỗ bé Củ Cải nói: “Tóm lại ta đồng ý với Lăng Nhi, tuyệt đối sẽ cần Lăng Nhi, có được hay không. Cho dù muốn đi, ta sẽ mang Lăng Nhi theo cùng, chúng ta cũng không thêm để ý tới người cha thôi tha cô hủ đó nữa!”

Tống Tiểu Hoa nói xong đứng lên, kéo tay Lục Lăng liền hăm hừ vào phòng, chính mình mới vừa công bố muốn dẫn Lục Lăng đi, mình hiện tại bây giờ đang sinh sống tại thế giới này, nhưng thật ra Lục Lăng là tiểu con riêng của mình, hơn nữa tiểu con riêng này đi ba bước lại nhìn cha ruột mình một lần...

Lục Tử Kỳ ở bên trong viện đứng lặng yên, hồi lâu, hấn khẽ lắc đầu một cái, mỉm cười chua chát.

Nói cho cùng, luôn là mình bạc đãi nàng, hẳn biết trong lòng nàng oán hận mình nên mới nói như vậy, vậy mà, lời nói kịch liệt của nàng ngày hôm nay làm hẳn không kịp dự đoán.

Bỏ vợ, chuyện nghiêm trọng như vậy mà nàng có thể tùy tiện nói ra miệng được sao, nàng vẫn còn là trẻ con, chắc nàng không hiểu trong câu nói của mình có bao nhiêu lợi hại đâu hay là... Hẳn thật đối với chuyện lần này không để ý. Làm sao có thể chứ, chẳng lẽ đời này nàng không quan tâm đến danh tiết của mình hay sao, cho nên nàng vẫn là tiểu hài tử không biết nặng nhẹ, giận dỗi mà thôi...

Nàng dùng tiền của mình? Thế nhưng hấn lại khiến thê tử vừa vào cửa của mình lại sử dụng của hồi môn, hấn làm phu quân đúng là thất bại cực độ. Chỉ là, nếu như nàng cần đặt mua thứ gì, vì sao không cùng hấn nói rõ chứ?...

Ai, chắc là hấn không đủ chu toàn, lại quên chuẩn bị những vật thường dùng trong nhà, mà lại không có người giúp hấn mua những vật dụng đó, thật đúng là sơ hở chông chát mà...

Thôi thôi, chuyện kể tiếp hấn phải tự xử lý thôi.

Lúc xoay người, Lục Tử Kỳ khẽ liếc mắt nhìn về cửa phòng đang đóng chặt, khóe môi không khỏi có một chút bất đắc dĩ.

Tiểu thê tử này tính khí thật đúng là rất lớn, chẳng lẽ mình không cần thận trọng một người đàn bà đánh đá hay sao?

Mới vừa rồi nàng còn muốn mang Lăng Nhi theo cùng, Lăng Nhi trong lòng hấn chiếm một vị trí rất quan trọng. Chỉ là, thế nhưng hấn cá là nàng lúc rời đi sẽ không lưu luyến “Vị phu quân xấu xa không có tình ý” này chút nào cả.

Chung đụng không tới nửa ngày liền tranh cãi âm ỉ vì một cái thùng tắm, tân hôn này đúng là cuộc sống muôn màu muôn vẻ mà, năm đó thê tử đã chết của hấn rất hòa hợp với hấn, bây giờ thì hoàn toàn bất đồng rồi...

Mà lúc này trong phòng, Tống Tiểu Hoa dẫn Lục Lăng tiến vào phòng, nàng múc nước từ thùng tắm lớn bỏ vào thùng gỗ nhỏ, Tống Tiểu Hoa chờ một chút liền xách thùng gỗ nhỏ đi ra ngoài đổ nước sẵn tiện nàng vận động luôn.

Tống Tiểu Hoa đem bi phần hóa thành khí lực, nàng dùng tư thế cúng thất tuần (cúng 49 ngày cho người chết ấy) hướng lên trời, sau đó nàng rút cuộc hoàn toàn bình tĩnh lại.

Thành thật mà nói, nếu suy nghĩ kỹ lại một chút hấn nói như vậy cũng không sai, hấn đúng là thanh quan nha, hơn nữa hấn rõ ràng rất được dân chúng yêu mến, kính trọng vì hấn là một đại thanh quan, chẳng trách hấn có mấy phần nghiêm khắc, kỷ luật, trong mắt hấn sẽ không tha cho hạt cát ‘đạo đức không trong sạch’ như nàng.

Mà lúc đó, hấn chỉ cần nói với nàng, nàng sẽ cố gắng nghe hấn mà không nổi giận, tạm thời cứ vậy đi, nàng bây giờ rất giận hấn, việc đó cũng không phải là không thể hòa giải. Nhưng vì sao hấn phải làm bộ mặt tự cao tự đại chứ. Cứ để cho hấn thỏa mãn tính tự cao đáng ghét đó đi, tác phong tư tưởng của hấn thật quái lạ.

Trước mặt hấn nàng nói những lời hung ác, Tống Tiểu Hoa cũng hiểu rất rõ ràng, thời đại này làm sao có thể nói ly hôn thì liền ly hôn được, hơn nữa quan trọng nhất là, nếu như thật nàng phải rời khỏi đây, thì với thời đại này rất nguy hiểm với nàng, nếu có tình huống gì xảy ra, nàng liền sống không nổi nữa.

Cho nên, nàng phải mau sớm quen thuộc hoàn cảnh ở đây, như vậy nàng mới có thể sống yên ổn được ở thời đại này, đây chính là số mệnh của nàng nha,

Tống Tiểu Hoa cũng không thật tâm là muốn ly hôn, bây giờ nàng phải đề phòng trước để tránh gặp phải tai họa, thật đúng là ‘nam nhân đáng tin, heo mẹ biết leo cây’ ...

Chỉ là, không biết Lục Tử Kỳ bị nàng nói như vậy chắc hẳn bây giờ đang điên cuồng hét lên, không biết bây giờ hắn biến thành dạng gì rồi.

Dù sao đây là thời đại ‘trọng nam khinh nữ’ mà, hắn là người đứng đầu ở địa phương này, lời hắn nói một là một không ai có thể thay đổi được.

Xúc động chính là ma quỷ nha, hắn một chút liền nổi tính tình nóng nảy, ngàn vạn lần hắn phải sửa tính tình này lại thôi, nàng sẽ không để chính mình bị thiệt thòi, bây giờ Tống Tiểu Hoa muốn khóc cũng đã không kịp nữa rồi. Hết cách rồi, ai bảo Tống Triều này không hiện đại chứ, đúng là con gái ở thời đại này không được tự do thoải mái mà...

Còn nữa, nếu lần tới có tranh cãi ngay lúc đó nhất định nàng phải tránh Lục Lăng, nếu không, sẽ lưu lại ám ảnh cho tâm hồn đứa bé.

Thật đáng thương cho đứa bé, vừa bị mình hãm hừ kéo vào phòng, nàng nhìn Lục Lăng vẫn là một bộ dạng thận trọng khéo léo, chắc hẳn là bị giật mình rồi, chắc là rất sợ lần nữa mất đi mẫu thân...

Suy nghĩ tới đây, Tống Tiểu Hoa cảm thấy vừa áy náy vừa đau lòng.

Nhắc tới cũng thật kỳ quái nha, từ trước đến giờ nàng không thích tiểu hài tử, sao bây giờ nàng lại đối với Lục Lăng lại để ý. Tống Tiểu Hoa cười cười đưa tay nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Lăng: “Lăng Nhi, con có mệt hay không?”

“Không mệt.” Lục Lăng vụng về liếc nhìn trộm xem sắc mặt của nàng.

Tống Tiểu Hoa thấy Lục Lăng làm động tác như vậy không khỏi bật cười: “Tiểu quý linh tinh, mẫu thân không tức giận đâu, chúng ta cùng nhau mang nước ra ngoài đổ sạch có được không?”

Lục Lăng trợn to hai mắt nghiêm túc nhìn nàng: “Mẫu thân thật không có tức giận sao?”

“Mẫu thân chưa bao giờ nói dối.”

Tống Tiểu Hoa giống như đã từng vô số lần nói như vậy, lúc nói câu này bộ mặt nghiêm trang, trang trọng không chút nào nói lắp, chỉ là lần này.

Mà lần này, rốt cuộc cũng không có ai vạch trần câu nói của nàng: “Câu này chính là nói láo!”...

Tính toán một chút nàng không muốn phải rời đi, nếu đã đến rồi thì nên ở lại, với lại tháng ngày sau này nàng vẫn sinh sống tại thời đại này không phải như vậy sao.

Tống Tiểu Hoa vuốt vuốt lỗ mũi có chút ê ẩm của mình, nàng làm như tên trộm giảm thấp giọng nói của mình xuống: “Lăng Nhi, con đi ra bên ngoài xem một chút, cha con còn ở đó hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Lăng lập tức suy sụp: “Mẫu thân vẫn còn giận cha hả?”

“Không không không... Mẫu thân chỉ... Lăng Nhi, đây là mẫu thân chỉ muốn xem cha con thế nào rồi thôi mà.” Tống Tiểu Hoa mặt không đỏ tim không đập bắt đầu lừa dối đứa bé: “Nếu như cãi nhau, vậy sẽ phải ít nhất là hai canh giờ... Hai canh giờ đó mẫu thân không thể gặp mặt cha của con, cũng không thể nói chuyện được. Bằng không... Sẽ bị phạt uống thuốc một ngày một đêm hết sức khổ lắm đấy!”

“À?!” Lục Lăng vừa nghe trừng phạt như thế thì sợ, nhất thời nghiêm túc lại, rồi chạy đi quanh một vòng, rồi sau đó chạy trở lại, thở hồng hộc báo cáo: “Phụ thân không có ở đây, phụ thân đi ra ngoài rồi.”

Tống Tiểu Hoa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mới vừa tranh cãi xong, hẳn trêu chọc nàng, vậy thì nàng sẽ làm mặt lạnh với hắn, tránh gặp mặt nhau rồi sinh chán ghét.

Chương 9

Cuộc Nói Chuyện Vui Vẻ

Sau nửa canh giờ, Lục Tử Kỳ vội vã về nhà vừa vào cửa viện trước liền nghe trong phòng bếp truyền đến trận cười nói hơi chân chừ một lát, sau đó đi về nơi phát ra tiếng cười nói vui vẻ cho đến cửa vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong lập tức sững sờ tại chỗ.

Bên trong phòng có ba vật sống: Tống Tiểu Hoa, Lục Lăng và một con chó.

Hai người một lớn một nhỏ đang kì cọ cho một con chó trong bồn tắm của Lục Lăng. Chuyện này cũng không có gì cùng lắm thì mua một cái mới.

Trọng điểm ở đây là Lục Tử Kỳ hẳn sợ chó, rất sợ...

Dưới chân không khống chế được liền lui về phía sau một bước, giọng hơi rung rung cất tiếng: “Các người... Các người đây là...”

Lục Lăng giơ hai tay ướm đánh về phía Lục Tử Kỳ: “Phụ thân đã về rồi! Trương thẩm đưa tới cho chúng ta một con chó nhỏ thật đáng yêu, phụ thân mau đến xem nhất định người sẽ rất thích nó.”

Lục Lăng vừa định lôi kéo Lục Tử Kỳ đi vào bỗng nhiên nhớ lại một vấn đề rất nghiêm trọng thì vội vàng đẩy hắn ra ngoài: “Phụ thân bây giờ không thể đi vào, vẫn chưa tới hai canh giờ!”

Lục Tử Kỳ vừa rợn cả tóc gáy vừa không hiểu ra sao, đành phải chuyên hướng nhìn Tống Tiểu Hoa lại thấy mặt nàng hả hê như đang xem kịch vui. Chỉ phải cười khô đút khoát ôm lấy Lục Lăng: “Lăng Nhi, tại sao không để cho phụ thân đi vào hả?”

“Bởi vì vẫn chưa tới hai canh giờ!”

“... Cái gì hai canh giờ?”

“Không tới hai canh giờ như nương nói sẽ phải uống thuốc rất khổ rất khổ!”

“...”

Trong lúc hai cha con ông nói gà bà nói vịt, Tống Tiểu Hoa đã dùng tấm vải lau khô bộ lông của chó nhỏ, sau đó lại dùng một khối vải bông khác bao lấy nó thật tốt: “Lăng Nhi mang Vô Khuyết đi xung quanh để nó làm quen nhà mới, con phải ôm cẩn thận không là nó ngã bệnh vậy thì phải uống thuốc, uống thuốc rất khổ rất khổ nha!”

Lục Lăng vội vàng nhảy khỏi ngực Lục Tử Kỳ, thật cẩn thận nhận lấy chó nhỏ, định rời khỏi nhưng lại có chút do dự. Tống Tiểu Hoa thấy thế nín cười nói: “Không quan trọng, dù sao một lát nữa nương cũng uống thuốc, coi như là trừng phạt. Về phần cha con thì... liền giữ lại lần sau cùng nhau phạt đi! Lăng Nhi phải giúp phụ thân nhớ kỹ nha!”

“Dạ!”

Lục Lăng nghiêm túc gật đầu, sau đó ôm lấy chó nhỏ đi tham quan quanh nhà để nó làm quen. Lục Tử Kỳ lúc này thở nhẹ một hơi cơ thể thả lỏng không còn cứng nhắc như lúc vừa rồi: “Nàng nói xem Vô Khuyết là...”

“Tống Vô Khuyết là tên của con chó. Nó theo họ Tống của ta!”

“...” Lục Tử Kỳ không thốt nên lời trán ần ần đầu: “Một con chó, có tên họ...”

“Thế nào, không được sao?”

Lục Tử Kỳ vội vàng nhẹ lời, cố gắng trấn an dáng vẻ bói móc của Tống Tiểu Hoa: “Không có gì không được, chỉ là, có chút kỳ quái thôi... Cái đó... như thế nào đang tốt đẹp lại muốn nuôi chó hả?”

“Trương thẩm có ý tốt đưa tới, nói là cho ta giải buồn, hơn nữa, chó sau khi trưởng thành còn có thể giữ nhà. Nghe nói, đây là giống chó sói lớn được mang đến từ Liêu nhân, rất thông minh lại còn hiểu tính người có thể bảo vệ chủ nhân, cho nên, phải nuôi nó từ nhỏ.”

Thế nhưng lại... mình sợ nhất là chó sói lớn! Đầu Lục Tử Kỳ bắt đầu phát nổ:

“Nhưng... Lăng Nhi còn nhỏ như vậy... Vạn nhất nó làm bị thương thì thế nào?”

“Chó tuyệt đối không làm thương tổn đến chủ nhân, cái này người cũng không biết sao?”

“Nhưng... Nơi này trị an rất tốt, không cần chó giữ nhà, nếu nàng muốn giải buồn, ta cảm thấy không bằng nàng nuôi một con mèo, vừa dịu ngoan vừa nghe lời, nàng nghĩ thế nào?”

“Không! Ta suy nghĩ muốn nuôi chó nhiều năm rồi, trước kia là do điều kiện không cho phép, hiện tại thì không dễ dàng gì có thể...” Tống Tiểu Hoa không kiên nhẫn nhíu mày: “Dù sao, Vô Khuyết về sau ăn hay mặc gì đều do ta trả tiền, này cũng có thể chứ?!”

Lục Tử Kỳ sững sờ, bất đắc dĩ cười khò: “Nàng hiểu lầm, ta không phải có ý này...”

Xong rồi, nhìn dáng dấp, con chó này nói thế nào cũng không thể không nuôi, ai bảo hẳn cưới một người thê tử yêu chó như thế...

Chó thế nhưng lại có tên, còn mặc quần áo, lại có dòng họ, thật không biết Tống Thị tổ tiên nghĩ như thế nào, có thể tức giận đến xác chết vùng dậy hay không? Chó cần mặc quần áo sao? Chó trừ ăn ra còn có thể dùng đến cái gì?...

Thôi, hay là giải quyết vấn đề về người trước đã!

Vội đưa tới vật bọc giấy đang cầm trong tay: “Đây là phân điếm tâm cuối cùng của tiểu điếm, nàng ném thử một chút xem sao.”

Lục Tử Kỳ không báo trước chuyển đề tài làm cho trận tranh cãi vừa rồi qua đi khiến cho Tống Tiểu Hoa trong khoảng thời gian ngắn không tài nào phản ứng kịp, sững sờ tại chỗ nhận lấy, mở ra, ngấm một lúc, bẻ xuống một miếng nhỏ ăn, mặt mày liền hớn hở.

Chiêu này thường dùng để đối phó với Lăng Nhi giờ dùng nó với nàng cũng có hiệu quả như vậy... Lục Tử Kỳ thâm mím cười.

Tống Tiểu Hoa lại bẻ xuống một khối, còn dư lại gói kỹ: “Vị không tệ, Lăng Nhi nhất định rất thích ăn đi?”

“Ừ.”

“Vậy ta đưa qua cho Lăng Nhi.”

“Tiểu Hoa...”

Lục Tử Kỳ khẽ gọi một tiếng làm Tống Tiểu Hoa dừng bước: “Ta đã mang tiền trả theo đúng giá của bòn tắm cho lão bản rồi.”

Tống Tiểu Hoa ngược mắt nhìn hẳn: “Chờ một chút ta trả tiền lại cho chàng.”

“Chúng ta nói chuyện một chút có được không?”

“Được, ở chỗ này sao?”

Lục Tử Kỳ bị mùi thuốc súng tràn ngập của Tống Tiểu Hoa làm cho dở khóc dở cười: “Không phải ta muốn cãi nhau với nàng.”

“Chẳng lẽ bộ dạng của ta giống như là muốn cãi nhau với người sao?”

“Chuyện lúc trước, ta có chỗ không đúng, xin lỗi.”

Hắn đột nhiên nói xin lỗi làm Tống Tiểu Hoa vừa tích khí lực khắp người đều rơi xuống, ngẩn ngơ, nhẹ nhàng thốt lên câu: “Thật ra thì, ta cũng có lỗi...”

“Nếu như vậy, chúng ta không nên trách tội nhau, cũng không nên tức giận với nhau, có được không?”

“Được...”

“Như vậy, chúng ta có thể bình tâm nói chuyện một chút được không?”

“Có thể...”

Lục Tử Kỳ hài lòng cười nhạt một tiếng, Tống Tiểu Hoa ảo não không thôi. Thế nhưng cứ như vậy dễ dàng bị hắn dắt đi từng bước một, hoàn toàn đánh mất quyền chủ động.

Thì ra, người này lại ung dung làm con hổ biết cười nha! Là kẻ bịp bợm phúc hắc không thay đổi sắc mặt!

Thì ra, Tống Tiểu Hoa nàng đang ở ổ sói hang hùm! Là mỗi ngày làm bạn với hổ sói!...

Mặt trời lặn về hướng tây, trăng rằm mới lên. Gió nổi lên, trời lạnh.

Tóc của Tống Tiểu Hoa vẫn chưa khô hoàn toàn, chỉ tùy tiện dùng một sợi vải cột lại, có mấy sợi tóc rơi xuống trán bên má, còn đọng lại vài giọt nước làm mặt thêm phần trắng nõn.

Nhóc con...

Trong đầu Lục Tử Kỳ hiện lên mấy chữ này, khóe miệng hơi vênh lên, cởi áo trường sam màu trắng xuống: “Nếu như không muốn ngày mai lại bị Hồ đại phu kê toa thuốc cho người mười ngày nửa tháng, liền mặc vào.”

Tống Tiểu Hoa nhìn hắn một chút, đưa tay nhận lấy. Thân thể là tiền vốn làm cách mạng, hương chi, âm ỉ một thời gian nàng cũng cảm thấy có chút lạnh.

Nàng mặc vào trường sam, có hơn nửa kéo dưới đất. Tống Tiểu Hoa vui vẻ học theo dáng vẻ của vợ kịch hát vũ động ống tay áo, rồi quay đầu nhìn lại vạt áo trắng trên mặt đất, trong lòng nhất thời dâng lên một nỗi buồn man mác.

Vốn ảo tưởng một ngày kia mặc áo cưới dài trắng đi trên mặt thảm màu đỏ, lần này thì hay rồi, không giải thích được thành lão bà người ta, khỏi phải nói qua khúc quân hành đến giáo đường, ngay cả cơ hội tự mình trải nghiệm ngôi kiệu hoa xóc khấn voan tốt như vậy cũng không được, thật là thua thiệt cho ta rồi!

Lục Tử Kỳ thấy nàng một lát tươi cười rạng rỡ một lát mặt ủ mảy ê, mà mình lại hoàn toàn không hiểu, không khỏi có chút nhụt chí có chút nhức đầu, ho nhẹ một tiếng để gọi về lực chú ý của nàng: “Bởi vì trước kia sinh hoạt trong nhà đều là Hoắc Nam lo liệu, cho nên bổng lộc của ta đều đặt ở bên phải trong ngăn kéo đầu giường bên tây sương phòng, đây là chìa khóa, cần dùng liền tự mình qua lấy. Dĩ nhiên, nếu nàng thấy phiền phức, thì cũng có thể chuyển tới nơi nàng thấy thích hợp. Tóm lại, chuyện trong nhà, nàng toàn quyền làm chủ là được.”

“Hả?”

“Đồ cưới nàng không nên mang dùng dễ dàng như vậy.”

“A...”

“Về sau, không được nói cái gì mà trả tiền cho ta, hơn nữa là nói cái gì mà bỏ vợ hồ đồ như vậy!”

“A...”

“Nơi đây dân phong chất phác, bách tính chỉ là thấy ta làm huyện lệnh hết bốn phen, mới có thể dùng một chút phương thức của mình để báo đáp, cho nên cũng không phải là hướng người... ‘nịnh hót’.”

“A!”

Tống Tiểu Hoa dùng âm điệu cảm thán kết thúc bởi vì ứng phó không kịp mà dẫn tới mờ mịt: “Ý của người nói là, sau này tiền lương của người... Chính là tất cả tiền, tất cả thuộc về ta quản phải không?”

“Phải.”

“Nói cách khác... Từ nay về sau của người là của ta, còn của ta thì vẫn là của ta sao?”

“... Phải...”

“Được! Người nói những việc kia ta đều đồng ý! Ta bảo đảm, sau này cho dù có người quỳ xuống muốn bán đồ tiện nghi cho ta, ta cũng kiên quyết không chiếm một chút tiện nghi nào của họ cho dù là một phân tiền!”

“... Cái này... Đúng rồi...”

“Cuộc nói chuyện kết thúc vui vẻ!” Tống Tiểu Hoa nét mặt tươi cười như hoa nháy nhót hướng lên trời vẫy ra ống tay áo: “Vẫy hoa!”

Lục Tử Kỳ vô lực đỡ trán, chẳng lẽ mình cưới không chỉ là cái ‘hãn thê’, còn là một ‘Thê tử hám tiền’?...

Chương 10

Hướng Đến Cuộc Sống Của Sâu Gạo

Tâm tình của Tống Tiểu Hoa thật là tốt, hiện tại nàng gần như có chút muốn cảm tạ ông trời rồi.

Tống Triều, đó là triều đại nổi danh về việc ‘ lương cao nuôi liêm’, một nhân viên công vụ Tống Triều, tiền lương tuyệt đối cao hơn so với nhân viên công vụ thế kỷ hai mươi một chút không thấp hơn. Huống chi, còn là một chỗ chức cao ‘ đầu não’, dù có là quan thanh liêm, vậy cũng đủ làm cho cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua rồi.

Mặc dù có thêm ‘ con trai nhỏ’, nhưng đứa ‘ con trai nhỏ này thật đáng yêu. Nghe Trương thẩm nói, chưa bao giờ nghe Lục Tử Kỳ nói trong nhà mình có thêm ai khác, chắc hẳn tất cả đều không có ở đây. Cho nên, cái nhà này cũng chỉ có hai cha con, không có bất kỳ quan hệ lộn xộn lung tung với nhiều người, không có bà bà công công dì nhỏ tiểu thúc tử Thất Đại Cô Bát Đại Di... công thêm Tống Tiểu Hoa nàng, chính là tiêu chuẩn điển hình của một ‘ nhà ba người’ hoàn mỹ!

Hiện nay, tay nàng cầm ‘ quyền lực tài chính’ trông coi ‘ mạch máu kinh tế’, rốt cuộc không cần mỗi ngày sáng sớm chiều trễ do thường xuyên làm thêm giờ mệt mỏi gần chết, người như thế nào mới có thể được hưởng cuộc sống ‘ sâu gạo’ nha! Nàng đã từng ngày nhớ đêm mong tha thiết ‘ cuộc sống sâu gạo’ rốt cuộc đã thành hiện thực rồi!

Cơm tối vẫn do Lục Tử Kỳ làm ở dưới bếp, bởi vì hắn nghĩ hết cách có thể để cho hai ‘ ngoan đồng’ một lớn một nhỏ cướp ôm tới ôm lui con chó xa một chút xa hơn chút nữa...

Bữa ăn thật đơn giản chỉ cháo trắng rau dưa, Tống Tiểu Hoa ăn xong cảm thấy người thật thư thái. Mỗi một món đều là thực phẩm xanh tinh khiết của thiên nhiên, cho dù có tiền cũng không thể nào mua được nó!

Sau khi ăn xong, Tống Tiểu Hoa mang theo Lục Lăng cho chó con ăn cơm nước, vốn là muốn đi thư phòng nói với Lục Tử Kỳ bố trí cho chó con một chỗ ở thích hợp.

Bất đắc dĩ lĩnh mệnh ở nhà quay một vòng, tìm cái giỏ trúc cũ, cắt bỏ một phần cho cái miệng rộng ra để chó con có thể dễ leo ra vào, lại tìm cái chặn nhỏ của Lục Lăng dùng trước kia bao lại thật tốt.

Tống Tiểu Hoa sau khi xem lại gậy đầu liên tục, rốt cuộc nàng vừa làm cha vừa làm mẹ của người ta, tay nghề cũng không tệ vẫn còn rất tỉ mỉ, cũng có vài phần cảm giác ‘ ra được phòng khách vô được phòng bếp’.

Chó nhỏ đối với giường mới rất hài lòng, khi nó được thả xuống liền lao đảo chạy đến giống như không thể chờ đợi lâu được, bốn cái chân ngắn chạy loạn một hồi lâu mới đâm đầu vào, bộ dáng ngây thơ ngốc nghếch lại đáng yêu, khiến Tống Tiểu Hoa cùng Lục Lăng thấy không nhịn được cười to không dứt, ngay cả Lục Tử Kỳ lui xa xa ở một bên cũng không nhịn được mỉm cười.

“Trời tối đã khuya, không ai buồn ngủ hết sao!”

Tống Tiểu Hoa liền ôm lấy ổ chó, hướng gian phòng của mình đi tới, Lục Tử Kỳ thấy thế nhất thời kinh hãi: “Tiểu Hoa, không phải nàng muốn thả nó vào chỗ của nàng chứ?”

“Đúng vậy à, như thế nào?”

“Sao người và chó có thể ngủ một phòng?”

“Thế nào không được? Nếu không phải là sợ đê chết nó, ta còn muốn nó đến ngủ trên giường! Buổi tối trời lạnh, nó lại nhỏ như vậy, ngộ nhỡ đông lạnh ngã bệnh thì nguy, ở nơi này của các người không có thuốc cho sủng vật... Bác sỹ thú y.”

“Thật ra có Bác sỹ thú y, chỉ là phần lớn đều là xem bệnh cho súc vật... Không phải, ý của ta là...” Lục Tử Kỳ lắc đầu một cái, làm cho rõ ý nghĩ rồi nui của mình: “Người có thể đặt nó ở tiền thính... Không đúng, đặt ở phòng bếp có vẻ tốt hơn.”

“Không cần! Nó sẽ sợ!” Tống Tiểu Hoa ôm chặt cái giỏ trong ngực lui từng bước về phía sau nhìn hẩn chăm chăm, về mặt đê phòng.

Dưới cái nhìn chăm chú như nhìn ‘sói xám lớn’ của Tống Tiểu Hoa, Lục Tử Kỳ chỉ có thể cười khổ, nhưng vẫn không buông tha tiếp tục thuyết phục: “Nhưng... Thân thể của nàng vẫn chưa khỏe hẳn, ngộ nhỡ vì chăm sóc cho nó mà mệt thì sao...”

Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy lời hẩn nói cũng có đạo lý, cũng không phải là sợ mình sẽ mệt, mà là sợ mình ngủ quá say, không thể chăm sóc được.

Nàng từng có ý đồ nuôi chó, cho nên, những công việc cần làm khi nuôi đều đã biết qua không ít. Theo nàng được biết, chó mới đầy tháng vừa dứt sữa là cực kỳ yếu ớt, nên lúc nào cũng để ý, hơn nữa ban đêm còn phải dậy cho nó ăn, cho nên...

“Vậy cũng tốt, không thả nó ở nơi của ta.” Lục Tử Kỳ vừa nghĩ có thể thả lỏng được rồi thì câu nói ngay sau đó lại làm cho hẩn trong nháy mắt trở nên khó thở: “Tạm thời để nó cho người, làm ơn đi!”

Bên trong Lục Lăng nhảy cẫng hoan hô, Tống Tiểu Hoa đi về phía trước mấy bước, muốn giao con chó cho Lục Tử Kỳ, lại thấy hẩn biến sắc, lui về phía sau một bước dài rồi miễn cưỡng đứng lại: “Hả? Chàng làm gì thế? Chàng không thích nó sao? Hay là... Chàng.”

Tống Tiểu Hoa đảo con người, liền tiếp từng bước từng bước ép sát cười mờ ám: “Không thế nào? Chàng là một nam nhân người cao tám thước, không có bệnh gì mà sao mới tí xíu, chàng thế mà lại...”

“Ta chỉ là...” Lục Tử Kỳ bỏ ra rất nhiều sức lực mới không có xoay người chạy trốn, vì duy trì hình tượng của mình ở trước mặt nhi tử nên không tỏ ra sợ hãi, hấn chỉ có thể vội vã cắt đứt lời nói của Tống Tiểu Hoa, liều cả mạng, sức bình sinh có thể: “Không quá thích chó mà thôi.”

Lục Lăng như nghe thấy tin dữ ánh mắt thâm nhìn thẳng về phía phụ thân, Tống Tiểu Hoa không có ý tốt cười một tiếng, Lục Tử Kỳ nhắm hai mắt cắn chặt răng, chậm rãi đưa tay ra nhận lấy gánh nặng ngàn cân như bình thường, không kìm được hơi run rẩy khi nhân lấy cái ‘củ khoai nóng bỏng tay’ này. Sau đó lập tức dang rộng hai cánh tay, cách chừng một khoảng cùng Tống Vô Khuyết trong giỏ trúc mắt to trừng mắt nhỏ.

Đúng thôi, nó còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không sửa, cũng sẽ không cắn người, có cái gì phải sợ chứ? Hơn nữa nhìn qua bộ dáng lông xù rất điệu ngoan lanh lợi, thật đáng yêu chứ sao...

Nhưng nhưng là, tại sao da đầu của hấn vẫn còn căng thẳng? Tại sao tóc gáy đều muốn dựng đứng lên?

Quả nhiên trời sanh cảm giác sợ hãi rất khó vượt qua được sao? Lục Tử Kỳ hấn đời này không sợ trời cũng không sợ đất chỉ có một nhược điểm này, ngoài Hoắc Nam ra không còn người thứ hai biết được, sao mới có thời gian nửa ngày nha đầu kia biết được, hơn nữa, lại bắt hấn đồng ý yêu cầu đáng sợ như vậy, chẳng lẽ nàng là khắc tinh của mình sao...

“Này, chàng cẩn thận một chút, đừng làm ngã Tống Vô Khuyết của chúng ta!” Tống Tiểu Hoa không ngừng căn dặn những việc không may có thể xảy ra: “Ta nói cho chàng biết, ban đêm phải thường xuyên chú ý động tĩnh của nó, nếu như có cái gì không đúng thì phải nhanh đứng lên tra xét, như có thể là lạnh à, có thể là đói, có thể là muốn đi tiểu, còn có thể là bị đầu sợi bông hay cái gì khác ngăn chặn lỗ mũi cho nên dẫn đến khó thở đó. Mặt khác, mỗi ngày vào ban đêm ít nhất phải cho nó ăn cháo hai lần, hiện tại dù sao cũng không phải là mùa đông, liền cho ăn lạnh cũng không sao, dĩ nhiên, nếu như người nguyện ý hâm lại giúp vậy thì tốt nhất rồi! Còn những cái khác... Ta liền không nói nhiều, dù sao chàng cũng đã làm cha rồi, khẳng định biết nên chăm sóc trẻ nhỏ như thế nào. Liền xem Tống Vô Khuyết như Lăng Nhi năm đó là được, đơn giản chứ?”

Lục Tử Kỳ ngay cả cười khổ cũng không có hơi sức, năm đó hấn chưa một lần chăm sóc cho Lăng Nhi, khi hấn ý thức được mình còn có một đứa con trai, Lăng Nhi cũng đã có thể đứng trước mặt hấn gọi một tiếng ‘phụ thân’ rõ ràng rồi.

Không lẽ, ông trời muốn hấn trải nghiệm qua quãng thời gian trước kia mình đã bỏ qua sao?... Hấn làm sao lại hiện ra ý niệm hoang đường này, như vậy chẳng khác nào xem Lăng Nhi với chó giống nhau hay sao?...

Tống Tiểu Hoa đùa cợt hấn xong rồi lại có chút lo lắng, nhìn bộ dáng của hấn giống như là rất sợ chó, có thể là không dám đụng vào, hoặc là, dứt khoát nửa đêm ném nó ra ngoài...

“Chàng không cần quá mức miễn cưỡng, vẫn là giao cho ta đi!”

“Không! Không có miễn cưỡng, phải không phụ thân?” Lục Lăng ngược mắt mong chờ nhìn phụ thân dừng cảm nhất không có gì là không làm được: “Phụ thân nhất định sẽ thích nó có đúng vậy không?”

Hai cánh tay của Lục Tử Kỳ có chút run rẩy, không nhìn được thu trở về một chút, chốc con cảm thấy được, có chút lo lắng cố gắng đứng lên, chóp mũi nhỏ hơi ẩm ướt. Thật ra thì, vật nhỏ này chỉ lớn chừng bàn tay, cũng không phải đáng sợ như vậy... Biện pháp vượt qua sợ hãi tốt nhất chính là đối mặt với nó, như vậy, được rồi!

“Lăng Nhi nói rất đúng.” Thu rõ lại gần một chút, cúi đầu cười trấn an Lục Lăng, rồi nhìn thẳng về mặt không thể tin của Tống Tiểu Hoa: “Thời gian không còn sớm nữa, nàng an tâm nghỉ ngơi đi.”

“Chàng thật có thể ứng phó... Việc đó... được không?”

“Được.”

Gọn gàng đơn giản một chữ mà có lực, toàn bộ hoài nghi của Tống Tiểu Hoa đều tan thành mây khói.

Trên đời này có người có thể khiến cho người khác toàn tâm toàn ý tin mà không cần bất cứ nguyên do gì, Lục Tử Kỳ chính là một trong những người đó.